

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΙΚΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν αριθμόσμεν χρόνον
μέσα' σ'την κλεινήν γήν των Παρθενόνων.

Χίλια κι' ένακόσκα δέκα
κι' όλα τὰ σαθρά παλικά.

Τών ὁρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἡμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—δὲκ τὸ φράγκα αἰναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέτρο—δέκα φράγκα και' σ'τὸ χέρι.

Αἰλουστος, ἐβδόμη,
ἐκλογαίς και τρώμα.

Χίλια σήμερα μετρῶ κι' ἑκατὸν τριανταδύ,
πανελλήνιος ἀγὼν ἐν ἐπιλογικῷ Σταδίῳ.

**ἐκλογῶν παραμονή,
ποῦ τὸ γένος συγκαίνει.**

Φ.— Ἐκλογαίς, Περικλέτο τεμπέλη,
σῆκω μ' ἔλους γενναίος και σὺ...
σφαιριδίων ἡμέρ' ἀνατέλλει,
σφαιριδίων ἡμέρα χρυσή.

Σῆκω σῆκω, κι' ἡ πούλλα σ'τὸ στῶμα
ἀς μὴ σ' εὐδρῆ, τελλέε παραλαίπια...
οἱ προσμένει τῆς κάλπης τὸ σῶμα,
οἱ προσμένει τῆς κάλπης ἡ τρώπα.

Σφαιριδίων ἡμέρ' ἀνατέλλει,
σφαιριδίων ἡμέρα τρανή,
κι' ἕνας Κόντας μὲ γλύκα σάν μέλι
'σ'την ἀγκάλη τοῦ Μήτσου του θέλει
ἕνα σῶμα μ' αὐτὸν νὰ γενῆ.

Ποία μέλις οἱ τοῦτα τὰ χρόνια...
τί μεγάλας μὲ φρόντικε δουλειά...
εἰς τῆς κάλπας ἐν βάζουν κορόδωρα,
εἰς τῆς κάλπας ἐν βάζουν ἔλγατς.

Εἰς τῆς κάλπας των σύμβολο μόνον
παῖκου βάζουσε πρᾶσινο κλόνο.

και συγκρούεται πούκη μὲ πούκη,
και συγκρούεται λεύκη μὲ λεύκη.

Ρίξτε μὲ καταφρόνια
τῆς ἔλγατς και τὰ κορόδωρα,
ποῦ παληγώσανε, παιδιὰ...
πούκου φέρτε κλαδιὰ.

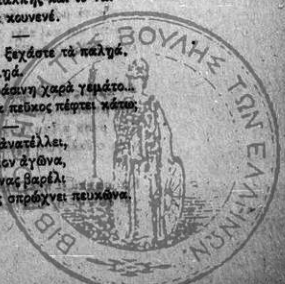
Πάικο καθεὶς ἀς βάζῃ,
ὅπου ρετοῖνα ἔγείει,
και γίνεται μὲ τοῦτη τὸ δόλο ρετοῖνάτο
τὸ τρεῖς ἀναθεματὸ.

Και πίνου ἐκλογαίς
τῆς νηραλίου γῆς,
και σταματάντας σ'τῆς τῆς κάλπης και τὸ ναι
φηφρῶνε μοιραίους τὸν κάθε κουνενί.

Πάικο, σύμβολο καινούριου, και ξεχάστε τὰ παλὰ,
τὸ Κορόδι, τὴν Ἐλγά.

Πάικο σύμβολο καινούριου, πρᾶσινη χαρὰ γεμάτο...
ἐκεῖ πέρα κόβουσι πούκα, τάχα πούκος πέρτει κάτω.

Σφαιριδίων ἡμέρ' ἀνατέλλει,
ἴτε, παιδις, πρὸς νιὸν ἀγῶνα,
και μεγάλο ρετοῖνας βαρῆτι
πρὸς ἐπιθίων ἀς σπρόχνηται πούκων.

Σφαιριδίων ημέρα μεγάλη,
όπου νέους σωτήρας θά βγάλη
τά παλὰ τῶν κομμάτων ζαγάρα,
μ'όλοπράσινα πεύκου κλωνάρια.

Ἐπιχάρῃ τῆς ἁγίας ἡμέρας!...
χαίρε κάλπης εὐόμοις πεύκη,
ποῦ σπουδαῖον ὑπόσχεται ζεῶκι
οὐ κομμάτων θρηνησίας γαστέρας.

Ἐπιτῶν κομμάτων πολλαῖς γλυκάδες!...
δὲν τὰ τρομάζουν σὰν πρὶν σπιρούνια,
καὶ πέρνουν φόρα δὴ κατωκάδες,
ποῦχουν καταίχια χωρὶς κουδούνια.

Κάλπης ἡμέρα
σπουδαιότερα
πασῶν τῶν ἄλλων.

Ἡμέρ' ἀγῶνος
καὶ πεύκης κλώνος
εὐέλπης θάλλων.

Ἀνάμικτοι συνδυασμοὶ μᾶς ἐκλογῆς μισραίας
ὑπόσονται μὲ τόνον
ἀνδρῶν γενναιοφρόνων
στὴν κοκκαλιέρα μάννα μας νὰ δώσουν ἴλιγο κρέας.

Ἀνάμικτοι συνδυασμοὶ τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ράλλη
λέν μὲ φωνὴ μεγάλη
πὺς ἄλλαξαν κεφάλι.

Τώρα θά 'θῆτε τί θά 'πῃ Βασιλεῖο σωστό...
γι' αὐτοὺς δὲν ἔχει πέρασι τὸ ρῆμα τὸ γνωστό:
ὁ λύκος κ' ἂν ἐγέρασε κ' ἔλλαξε τὸ μαλλὶ τοῦ,
δὲν ἔλλαξε τὴν γνώμη τοῦ, μῆτε τὴν κεφαλὴ τοῦ.

Ἐπιτῶν ἡμέραν τὴν χρυσὴν τὴν τρεῖς εὐλογημένην!...
συνδυασμοὶ λογιῆς λογιῆς ὑπόσονται μὲ τόνον
πρὸς τὴν μητέρα τῶν Ρωμηῶν τὴν κατακαιομένην
νὰ τὴν δροῖσουν προσεχῶς ὑπὸ σκιὰν πεικίωνων.

Ἐρρέτω, Περικλέτο μου, τὸ κάθε ριζιλίκι...
ἐμπρὸς μας τὰρ ἀνοίγουνε πεικιοστρωμένοι δρόμοι...
εὐλογημένοι τρεῖς φορές οἱ τῶν κομμάτων λύκοι,
ποῦ μὲ τὰ πεύκα ἔλλαξαν κ' ἐγκέφαλο καὶ γνώμη.

Ἡ πατρὶς ἀποσταμένη
ἀπὸ χιλιαῖς δὴ βρωσιαῖς
κ' ἀπὸ μπάτσους καὶ φτωμαῖς
ἔμπρὸς σ' ἡς κάλπαις περιμένει.

Καὶ φωνάζει μὲς σ' αὐτὰ σου.
ἄνοιξε τὰ μάτια, μίξη,
καὶ σὺ ναι καὶ τοῦ σπιάσου
ἐν μεγάλῃ κατανόξῃ.

Ἡ πατρὶς ἀποσταμένη
ἀπὸ μπάτσους καὶ φτωμαῖς,
καὶ μέσο σ' ἐκκλησιαῖς,
μέσο σ' ἐκλογῶν ταμένη.

Καὶ σκαπίζει πρὸς ἀπόρους
καὶ κλοισίους φηγοφόρους:

ἄν εἰ κῆδος ἀνερίφθου... νῦν περὶ τῶν ἑλιων πάλῃ,
κ' ἄς μὴν ἔλθουν νὰ ψηφίσουν εἰ κεικατημένοι πάλι.

Ὁ καθεὶς κεικατημένος εἰς ταῦτά του νὰ καθίσθῃ,
καὶ μονάχα ζωντανοὶ
στὴ δική μου τῆ φωνή
μὲ συναβῆσαι νὰ τρέξουν κ' ἔχῃ σκίπια σὺτὸ μεθύσι.

Σεῖς οἱ ζωντανοὶ μονάχα μὲ παιδιὰς καλλιμώλους
ἔμπρὸς σ' ἡς κάλπαις προχωρεῖτε.
κ' ἄς τρυφῶν οἱ μακαριταὶ
στοὺς Ἀβραμιαίους κέλλους.

Τούτ' ἡ μῶρη Ρωμηοσύνη,
ποῦ ν' τροπαῖς δὲν ὑποφέρει,
τούτῃ σήμερα σοῦ δίνει
τὸ σφαιριδίον σὺτὸ χέρι.

Καὶ φωνάζει Περικλέτο,
πάρε τὸ καὶ κίτταξέ το,
κ' ἔπειτα σταυροκοπήσου,
φήμισε καὶ ἔκουμπήσου.

Εἰς τὴν γῆν τῶν νυσταλέων
ἐκ τῆς κάλπης τώρα πλέων
ὑποφώσκουν νέαι γνώσεις
καὶ πατριδὸς ἀνορθώσεις.

Εἰς τὴν κάλπῃ γύρω βλέπω τόσους σκλάβους μ' ἄλυσαιδες,
καὶ μὲ μάτια σὰν γαρίδες,
μέσ' στὴν τρούπα τῆς προσέχουν γὰ νὰ δώσουν τώρα πάλι
τὴ σωτήρας θά μας βγάλῃ.

Ἐμπρὸς στὴν κάλπῃ πταρυγίζε
κόσμος πτερωτῶν ἀνείρων,
ἔμπρὸς στὴν κάλπῃ σελαγίζε
φαιτωστέφανος μαρτύρων.

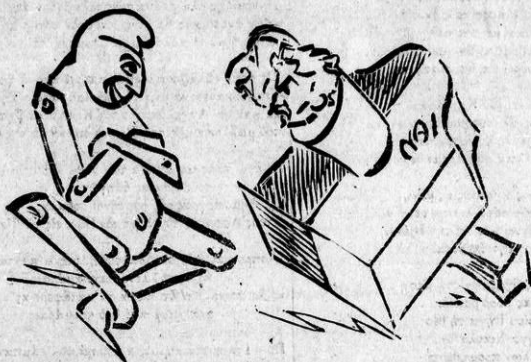
Χέρια φαίνονται προγίνων
κ' ἐυλογῶν ἐκδικητῶν
καὶ γενναίους μαχητῶν
ἀνορθωτικῶν ἀγώνων.

Ἐμπρὸς στὴν κάλπῃ, Περικλέτο, οὔρε τώρα νὰ χαρῆς...
γύρω τῆς κ' ὁ Πατριάρχης μ' ἄλλους τοὺς Ἀρχιερεῖς
περιμένει χαρισμοῦνας
θάρος ἀπ' αὐτὴν νὰ πάρῃ,
καὶ Συνέλευσιν κ' ἑκαίνας
νὰ κηρύξῃ σὺτὸ Φανάρι.

Τούτῃ μόνος φάρος εἶναι
κ' ἔμπροσθὰ τῆς γόνυ κλίνε.
Τούτῃ φάρος εἶναι μόνος
καὶ σ' αὐτὴν θαρρεῖ κ' ὁ Θρόνος,
τούτῃ μόνος εἶναι φάρος
καὶ οἱ τοῦτον ἔχε θάρρος.

Εἰς ἐκαίην, φαπλατῆ,
κἄτι νέον διακρίνω,
μὲς στὴν τρούπα τῆς κοτῆς
κ' ἡ Κορὴν ἀπὸ τὴν Τῆνο.

Ἐπ' ἀπολυτρώσεσι...
Περικλέτο, σήκω,
μὲ νυθρὸς κοιμῶ.

Και της Άνορθώσεως
τῆριμο τὸ σῶκο
χάψα μετ' ἐμοῦ.

Μαῦρο σ' τοὺς παλῆγους κραυγάζουν,
ποῦ τοὺς εἶχαμ' ἕως τῶρα
σὸν βασιλικὸς σ' τὴ γλάστρα.

Και πολὺχρῶμ' ἀνταυγάζουν,
καὶ θαρεὶ κι' ἡ κλαπαδῶρα,
καὶ ρουκέταις τῶσρα τῶσρα.

Μαῦρο, λένε, σ' τῆς ἀντικαίς,
μαῦρο σ' τῆς παλῆγας κουρούνας,
μαῦρο σ' ἔλαις τῆς κατοικαίς,
ποῦ δὲν ἔχουμε κουδούναις.

Μαῦρο καὶ σ' αὐτὸν κι' ἐκεῖνον τὸν παλῆρὸ τὸν κατοικαί,
ποῦ κρεμοῦν σ' ἐμάς κουδούναι,
καὶ μᾶς δάξουνε σ' τὴν κούνια
καὶ τὸν πέρνομα γλυκά.

Π — Κύτταξέ με πῶς πᾶθ...
τῶρα κάθε χωρατό,
κάθε μύμολα θ' ἀφήσω,
καὶ θὰ τρέξω νὰ ψηφίσω.

Ἄς ψηφίσουμεν ἐγκρίτους,
μὰ κι' ἀρχαίους μαρκεῖς,
ψήφισε κι' ἀνεξαρτητοῦς,
ψηφίσει καὶ λαϊκοῦς.

Φ — Τὸν Λεβιῆν, Περικλητῆ, ψήφισε σὸν Ἀθηναῖος...
καὶ μὲν λέγεται παλῆγός, ἀλλὰ γίνεται καὶ νέος.

Ψήφισε καὶ τὸν Σκουζέ,
Περικλέταρε μπλαζέ.

Τὴν ἀξία τοῦ τῆν ἔχει καὶ τὰ παραδάκιμα του,
μὰ καὶ τὰ λουρά του κάνει καὶ τὰ ταξιδάκιμα του,
καί σ' τοὺς ἔβνοσε τοὺς Μίνιστρος γὰρ τὰ δίκια μᾶς μιλᾷ...

Π — Σίγουρα γι' αὐτοὺς τοὺς δύο θὰ σ' ἀκούσει, Φασουλῆ.

Φ — Τὸν Καλλιφρονᾶ τὸν Λάμπρο μὴν ξεχάσης μέσα σ' ἔλους.
Περικλῆ, νὰ σὲ χαρῶ...
ἔπαιξα μαζί του σβάλους
μὴ φορά κι' ἕναν καιρὸ.

Π — Θὰ τὸν θυμηθῶ καὶ τοῦτον δίχως ἄλλο, Φασουλῆ...
Φ — Ἀδελφέ μου, μὲ σκλαδόνειαι, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ.

Ἔλα κῦπα τὸ ντασολι
δυνατὰ σὸν πατριώτης...
ψήφισε καὶ τὸν Δρακούλη,
ποῦναι φυτοφάγος πρῶτης,
κι' ἴσως ἔρωτα σ' ἔμπνευση καὶ μανιὰ γὰρ τὰ χόρτα...
Π — Εἰς τὴν ἔδρα τοῦ Γαζέπη βέβαινε τὸν Δελαπόρτα.

Ἐτελείωσε φωνάζω τὸν Καθηγητῶν τὸ κάξο.

Φ — Μετὰ τὰς ρήσεις τὰς στρυφνὰς ἐκεῖνης τῆς μουσάτης
Πυθίας τῆς Δραγουμῆς τῆς συμβολικωτάτης,
ποῦ σοῦ γανόνει τὸ μραλὸ καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ὅταν Δραγουμῆς σοῦ μιλῆ θέλει καὶ δραγουμᾶνο.

Μετὰ τὴν προδικηθαι λαοῦν τοῦ προομιῶ,
καὶ μετὰ τόση σχολικὴν ποῦ λὲς τοπογραφίαν,
τελείωσε κι' ἡ συμφορὰ τοῦ Πανεπιστημίου
καὶ νέαν εἰς τὰς ἔδρας τοῦ θ' ἀκούομεν σοφίαν.

Δραγουμῆς ὁ συμβολικὸς δὲν ἔπαυσε νὰ ρεθῆ,
καὶ δὲς τοῦ νύκτα μέρα
μὲ τὸν Παναγωγιόπουλο φωστῆρας νὰ γυροῦ
κι' ἀπέξω κι' ἔξω πέρα.

Ὁ μὲν ἀνεῖται καὶ παραγγέλλει
πὺς κατ' οὐδένα λόγον δὲν θέλει,
κι' ἐκεῖνος πάλι δέχεται μ' ἄρους
χαλεπωτάτους κι' ἀνυποφέρους.